

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 522

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. ΒΛΑΣΤΟΣ. Ἡ φυλετικὴ εὐγένεια.
 ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνῶτικες γραφές.
 ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ὕμνοι.
 Γ. Δ. Ὁ ἰκανότερος.
 ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ὁ ἰδεολόγος
 (συνέχεια).
 ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Πνέμα τοῦ ὀλέθρου.
 ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Ὁ Ἀβερώφειος διαγωνισμὸς τῆς
 Γλυπτικῆς.
 Κ. Α. Σὲ κόρη πού παίζει βιολί.
 Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ὁ Πασάς.
 Κ. ΝΤΑΓΦΑΣ. Τὸ τραγούδι τῆς Ἐντρινές.
 ΗΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Κακοθάνατοι.
 ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Ὁμιλίαις—Συναυλίαις.
 ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕ-
 ΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

“ΥΜΝΟΙ,”

ΑΛΛΗ ΠΙΣΤΗ

Ἐνα ντυφέκι μοῦδωσαν, μοῦ χρέμασαν σιαθὶ
 καὶ μοῦπαν : « Ἐμπρός, τράβα.
 στὸ πέρασμά σου οὐδὲ κλαῖθ ὀρθὸ νὰ μὴ σταθῆ,
 κάψε, βουζιάνον λάβα .

Κ' ἐγὼ, μὲ τὴν καρδιά βυριά κι ἀνέγνωρη, χτυπῶ
 μπροστά μου ὅ,τι κι ἂ βρῶσκω·
 σὲ πολιτεῖες καὶ σὲ βοινὰ τριζύμισμα σκορπῶ,
 καὶ σὶν κατάρω μνήσκω.

Θανάτου ἀγὸς μὲ τριγυρνῶ· προβαίνω μεθυστής.
 Ὅλον τοῦ κόσμου ἢ φρίκη
 ἀπὸ τὴν ὄψη μου περνῶ. Κ' ἐγὼ πολεμιστὴς
 πάω γιὰ νὰ βρῶ τὴ νίκη !

Ἐντὸς μου δὲν κρατῶ σπλαχνιά· μοῦ πέτρωσε ἡ καρδιά,
 τὸ δάκρι μου ξεράθη.
 Σὰν ἀξημέρωτη, μπροστά στὰ μάτια μου, ἡ βραδιά
 σ' ἀνθρώπινα τὰ πάθη...

Μὰ σήμερὰ πουρνὸ πουρνό, ποῦ ἀνάδευε ἡ κραυγὴ
 καὶ μάνιζε ἡ ἀμάχη,
 τὸ μέτωπό μου ἀφίλητο ἀναθερμῆνε ἡ ἀγγί
 κι ἀπὸ τὸν ἴδρο ἐβράχη.

Καὶ τὸ μαντίλι βγάνοντας, μὲ πῆρε ἡ μυρουδιά
 ποῦ μοῦ ἔβαλες πρὶν φύγω.
 Ἡ ξεχασμένη σου ὀμορφιά μοῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά
 κεὶ ποῦ τὸν ἄδη ἀνοίγω.

ᾠ! μυρουδιά ἀπαλόπνοη, ψυχὴ, ῥόδου μυλιά,
 ξεδίφασμα μιᾶς κρήνης,
 ὄλο τὸν κόσμου πού ἔχασα, τὴ θέρμη τὴν παλιὰ
 γλυκὰ μοῦ ξαναδίνεις.

Κορμιά λυγίζουν γύρω μου. Στὸ χῶμα ἐγὼ σκυφτὸς
 μ' ἀπόξενο τουφέκι,
 ἀναθυμῶμαι τὶς στιγμὲς ποῦ ὁ πόθος σου ὁ λιτὸς
 στὰ δίχτυα του μοῦ πλέζει.

Τὸ βλέμα σοι, ποῦ δέχομαι σὰν ἥλιο τῆς ἀγγίης
 μὲ τὴ χαρὰ τοῦ ἀρρώστου,
 τὸ γέλιο σου τὸ ἀέρινο, ποῦ ἡ μέθη τῆς ζωῆς
 στάλαξε πάντα ἐντὸς του.

Ἀκαταμάχητε καιμὲ τῆς ζήσης τῆς χουσιῆς
 ἢ δόξω σοι μεγάλη !
 Νόμοι, πατρίδες, ὦ θεοί, μὴ πίστη εἴσατε ἔσεῖς,
 μὰ ὑπάρχει πίστη κι ἄλλη.

Ἦρωας δὲν εἶμαι· τὴ ζωὴ νὰ ζήσω ἐγὼ ποθῶ
 ποῦ μοῦ χαρίζει ἡ πλάση.
 Καὶ ποιά ἰδέα πὺ γκαρδιακή, ἀνώτερο ἀγαθὸ
 τὸν πόθο μου θὰ φτάση ;

ΑΞΕΧΑΣΤΗ

Νὰ σ' ἀπολησμονήσω δὲν μπορῶ.
 Θυμῶμαι πάντα τὸν παλιὸ καιρό,
 ποῦ σ' ἔβλεπα στὴ στράτα κάθε δεῖλι
 μ' ἐνὸς καιμοῦ ἀλαφρόγελο στὰ χεῖλη.

Μὲς στὰ κορίτσια τᾶλλα τοῦ σκολειοῦ,
 μὲ τὴ δειλὴ λαχτάρα ἐνὸς πουλιῶ,
 τὸ πέρασμά σου μὴ λυγίστρα χάρη,
 μεθυστικό, γερό, κορμιοῦ καιμῶρι.

Στόν κόσμο τάχα βρέθηκε μοναχή ;
Μητέρας δὲ σὲ πόνεσε ψυχὴ ;
Δὲ γνώρισες μιὰν ἀγκαλιὰ ἀπὸ σπίτι ;
Δὲν ἔννοιωσες τὸ μάγιο ἐνὸς μαγνήτη ;

Τάχα τῆς ἀρχοντιᾶς ἢ ἀναμελιὰ
τράβηξε τῆς σκλαβιάς σου τὴ θηλειά,
ἢ μὴ μιᾶς μητρονιάς τὸ ξένο χέρι
ἀπ' τῆ φωλιά σου ἀλάργα σ' εἶχε φέρει ;

Μ' ἔρωτα δὲ σ' ἀγάπησα ποτές,
μὰ στήν ψυχὴ μου χάρισες γιορτές,
καὶ μιὰ βαθειὰ συγκίνηση ἀπομένει
πὸν ἢ θύμησή σου πάντα τὴ θερμαίνει.

Τάχα καὶ τί ν' ἀπόγινες, μορφὴ
παρήγορη, τοῦ πόνου μου ἀδερφή ;
Στὸ διάβα τοῦ καιροῦ πὸν μᾶς βαραίνει,
πορεύεσαι γελοῦσα ἢ μαραμμένη ;

᾽Ὡ ἄς εἶτανε καὶ πάλε μιὰ στιγμή
νὰ μοῦ ἀναζοῦσαν οἱ παλιοὶ καημοί,
μὲ φλόγα τὴν καρδιὰ νὰ γείρω πίσω,
νὰ σ' αἰστανθῶ, καὶ νὰ σὲ λησιμονήσω...

ΦΤΟΧΟΓΕΙΤΟΝΙΑ

Χάρες ξεχωριστές, θάματα μύρια
στὶς στράτες, στὶς αὐλές, στὰ παραθύρια
μὲ τὴν ἀφαιρεμάδα τοῦ διαβάτη
σέρνει τὸ μάτι.

Χαμόγελα κρουστά, ματάκια μαῦρα
πὸν μέσα τους ἀνθεὶ τοῦ πόθου ἢ λαίρα,
σὲ γγίζουνε βαθιά, σὲ ἀπομεθοῦνε
καὶ φῶς σκορποῦνε.

Θλιμένες μωργιολιές καὶ μωραμένες
στὰ κουρτινάκια ἀπόμερα κρυμένες,
προσδέχονται τὸ δάκρι καὶ τὸ γέλιο
μ' ἓνα περγέλιο.

Ἄκοῦς γοργὸ σκοπὸ ἀπὸ μαντολίνο,
παρέκει ἓνα ἀναστέναγμα σὰ θρῆνο,
μὴ πονηρὴ ματιὰ πὸν δὲ λαθεύει
παρὰμονεύει.

Στὴν ἴδια στέγη ἐδῶ, χαρὲς καὶ μίση
πόσες φορὲς δὲν ἔχουν κατοικήσει,
πόσα ὄνειρα καὶ πάθη ὑποταγμένα
στὰ πεπρωμένα !

Τὴ φτωχογειτονιά ἂν ἢ μοῖρα θλίβει
στὴν πίκρα τῆς ζωῆς ποτὲ δὲ σκύβει.
Ἄστρο περνᾷ ἢ χαρὰ, σαράκι ὁ δόλος...
Ὁ κόσμος δλος...

ΑΘΗΝΑ

Παιδούλα μου Ἀθήνα
θερμὰ ἀγαπημένη,
σὲ ρόδα, σὲ κρῖνα
ἢ ψυχὴ σου χυμένη.

Τὸ νάζι σου, κῦμα
στὸ στήθος σου ἀπάνω,
τὰ μάτια σου ρίμα,
τὸ γέλιο σου πλάνο

Μεθύσι ἢ λαλιά σου,
τὸ πνέμα σου λαύρα,
χαμὸς ἢ ἀγκαλιὰ σου,
ὁ πόθος σου ἀνάβρα.

Τὸ φῶς σου ἀχνὸ θάμπος,
ἢ ἀγάπη σου λύρα,
ὁ ἀνθόσπαρτος κάμπος
τῆς ζήσης σου ἢ μοῖρα.

Μιὰ σβέλτινη χάρι
σοῦ πλέκουν τὰ νιάτα,
βουνίσιο θυμάρι
καὶ γιούλια εὐδοαῖτα.

Μιὰ πίστη ἢ θεωρία σου
στὸν ἄπιστο ἐμένα.
Μ' ἂν τύχη μακριὰ σου
καὶ γείρω στὰ ξένα,

Μιὰ δίψα, μιὰ πείνα,
μιὰ τρέλα μοῦ μένει,
λαχάρα μου Ἀθήνα
θερμὰ ἀγαπημένη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποριώτη : Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 8ο, σελ. 101
δρ. 3. Βιβλιοπώλης : Βασιλείου καὶ Κοιμλάρα,
(ὁδὸς Σταδίου, 42), Ἀθήνα.

Ἀντιωρόσωμος τοῦ «Νουμᾶ» στὴ Λαγονίκη
ὁ κ. Π. Θ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ
C/O The American Tobacco Co